



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## N Á L E Z

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 182/2020-38

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 10. júna 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu (sudca spravodajca) prerokoval návrh [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátskou kanceláriou AG LEGAL s. r. o., 29. augusta 32/B, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ Mgr. Andrej Gálik, vo veci preskúmania rozhodnutia Obecného zastupiteľstva obce Šintava č. 1/2020-OZ z 9. marca 2020 podľa ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení účinnom do 31. decembra 2020 a takto

### r o z h o d o l :

1. Rozhodnutie Obecného zastupiteľstva obce Šintava č. 1/2020-OZ z 9. marca 2020 **z r u š u j e** a vec mu v r a c i a na ďalšie konanie.

2. Navrhovateľovi [REDACTED] **p r i z n á v a** náhradu trov konania v sume 450,28 € (slovom štyristopäťdesiat eur a dvadsaťosem centov), ktorú je obec Šintava **p o v i n n á** vyplatiť na účet advokátskej kancelárie AG LEGAL s. r. o., 29. augusta 32/B, Bratislava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

## **O d ô v o d n e n i e :**

### **I.**

#### **Stav konania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky**

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) uznesením č. k. IV. ÚS 182/2020-16 z 13. mája 2020 prijal podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie v celom rozsahu návrh [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „navrhovateľ“), na preskúmanie rozhodnutia Obecného zastupiteľstva obce Šintava (ďalej aj „zastupiteľstvo“ alebo „obecné zastupiteľstvo“) č. 1/2020-OZ z 9. marca 2020 prijatého podľa ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení neskorších predpisov (ďalej aj „ústavný zákon“).

### **II.**

#### **Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a argumentácia navrhovateľa**

2. Z obsahu návrhu a jeho príloh vyplýva, že navrhovateľ vykonával funkciu starostu obce Šintava, a to v období od 28. októbra 2010 do 6. decembra 2018.

3. Navrhovateľ doručil 26. februára 2019 Komisii na ochranu verejného záujmu Obecného zastupiteľstva obce Šintava (ďalej len „komisia“) písomné oznámenie o majetkovom priznaní spolu s daňovým priznaním za rok 2018 (ďalej len „oznámenie“).

4. Komisia 6. júna 2019 prerokovala oznámenie navrhovateľa, ktoré podľa jej názoru bolo miestami nečitateľné a zároveň v ňom neboli uvedené všetky informácie, ktoré sú potrebné podľa čl. 7 ods. 1 a 4 ústavného zákona. Komisia následne vyzvala navrhovateľa na zaslanie čitateľných údajov, ako aj na doplnenie a vysvetlenie údajov (ďalej len „výzva komisie z 13. júna 2019“).

5. Na výzvu komisie z 13. júna 2019 reagoval navrhovateľ listom z 8. júla 2019, v ktorom uviedol, že všetky informácie poskytol v súlade s platnou právnou úpravou a požiadavky komisie idú podľa jeho názoru nad jej rámec.

6. Komisia 2. septembra 2019 opätovne vyzvala navrhovateľa, aby vysvetlil a doplnil svoje oznámenie. Túto v poradí druhú výzvu navrhovateľ neprevzal.

7. Uznesením č. 1 zo 7. novembra 2019 komisia schválila podnet, ktorý predložila obecnému zastupiteľstvu na jeho zasadnutí 18. novembra 2019.

8. Zastupiteľstvo uznesením č. 141 vyzvalo navrhovateľa, aby sa vyjadril k označenému podnetu. Zároveň na zasadnutí zastupiteľstva uskutočnenom 18. novembra 2019 bolo prijaté aj uznesenie č. 142, aby za doručené dokumenty podľa ústavného zákona boli „*považované iba tie, ktorým bude pridelené číslo a zároveň budú zapísané v doručenej pošte Obecného úradu v Šintave.*“. Na predmetnom zasadnutí zastupiteľstva bol predložený aj návrh na prerokovanie uznesenia č. 143, v ktorom bola formulovaná výzva pre navrhovateľa, „*aby doplnil chýbajúce údaje v majetkovom priznaní, ktoré podal za rok 2018.*“. Tento návrh však nebol prijatý, keďže z prítomných deviatich poslancov zastupiteľstva za tento návrh hlasovali iba traja poslanci a šiesti poslanci sa hlasovania zdržali.

9. Navrhovateľ sa k podnetu vyjadril listom z 9. decembra 2019, ktorý bol doručený obci Šintava 11. decembra 2019. Predmetný list označený ako „*Odpoveď na uznesenie Obecného zastupiteľstva v Šintave*“ obsahuje údaje týkajúce sa príjmu z výkonu funkcie verejného funkcionára, majetkových pomerov navrhovateľa, jeho manželky a neplnoletých detí, ktorí s navrhovateľom žijú v spoločnej domácnosti, a údaje týkajúce sa vlastníctva nehnuteľností.

10. Uznesením č. 154 z roku 2019 zastupiteľstvo požiadalo obec Šintava o informáciu o výške príjmov navrhovateľa za predchádzajúci rok. Porovnaním údajov z oznámenia a údajov poskytnutých obcou identifikovala komisia nezrovnalosti, a to pokiaľ ide o príjmy a tiež aj pokiaľ ide o údaje v oznámení uvedených nehnuteľností.

11. Zastupiteľstvo uznesením z 9. marca 2020 rozhodlo takto:

*„Podľa čl. 9 ods. 10 písm. b) ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov sa bývalému starostovi obce Šintava [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ], ukladá pokuta vo výške 8 898,06 eur (t. j. trojnásobku jeho mesačného platu) za neúplné informácie, ktoré uviedol vo svojom oznámení, ktoré podal dňa 26. 2. 2019 v zmysle čl. 7 zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov pri výkone funkcií verejných funkcionárov, čím porušil čl. 7 ods. 1 písmeno d), e) a ods. 4 písm. a), b), c) ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov. Uvedená pokuta musí byť uhradená do 30 dní od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia na účet obce Šintava..., alebo poštovou, alebo v hotovosti do pokladne Obecného úradu v Šintave. Výnos z pokuty je rozpočtom obce.“*

12. Navrhovateľ napadol rozhodnutie zastupiteľstva návrhom na jeho preskúmanie, pričom v rámci svojej argumentácie formuluje viacero okruhov námietok, o ktoré opiera dôvodnosť svojho návrhu.

13. Navrhovateľ v prvom rade namieta neexistenciu zákonného dôvodu na prijatie rozhodnutia a uloženie pokuty. Podstatou tejto námietky je skutkové tvrdenie, podľa ktorého navrhovateľ riadne a včas doručil komisii oznámenie so všetkými zákonnými náležitosťami.

14. Ďalej navrhovateľ dôvodí námietkou nesplnenia zákonných podmienok na prijatie napadnutého rozhodnutia a absencie jeho zákonných náležitostí, pričom táto námietka sa vo svojej podstate vetví do troch argumentačných rovín. Prvá rovina spočíva v právnej argumentácii, podľa ktorej konať s navrhovateľom bolo možné podľa čl. 3 ods. 1

druhej vety ústavného zákona v období jedného roka odo dňa skončenia výkonu verejnej funkcie, čo navrhovateľ právne odôvodňuje na pozadí znenia predmetného ustanovenia ústavného zákona, podľa ktorého na účely čl. 7 a 8 a na účely konania, ak sa porušili povinnosti podľa čl. 7 a 8, sa osoba, ktorá vykonávala verejnú funkciu, považuje za verejného funkcionára aj v období jedného roka odo dňa skončenia výkonu verejnej funkcie. V druhej rovine tejto námietky navrhovateľ uvádza, že prijatie napadnutého rozhodnutia trpí vadou spočívajúcou v tom, že poslanci zastupiteľstva, a to s výnimkou poslancov, ktorí sú členmi komisie, neboli oboznámení s obsahom oznámenia, a teda nemohli posúdiť jeho úplnosť či neúplnosť. V tretej rovine svoju argumentáciu uzatvára poukazom na nedostatky skutkovej vety napadnutého rozhodnutia, keďže z jeho výrokovej časti nie je zrejmé, v čom považuje zastupiteľstvo oznámenie za neúplné, čo podporne odôvodňuje aj na pozadí rozhodovacej činnosti ústavného súdu (nález ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 356/2008 z 10. decembra 2008 a nález ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 34/2016 z 12. apríla 2016).

15. Navrhovateľ namieta aj nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, keďže nespĺňa požiadavky riadneho odôvodnenia rozhodnutí orgánov verejnej moci pri rozhodovaní o právach a povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb. Aj v rámci tejto námietky navrhovateľ argumentuje poukazom na rozhodnutia ústavného súdu (nález ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 311/07 z 24. apríla 2008, nález ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 115/2003 z 3. júla 2003, nález ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 14/07 zo 17. mája 2007 a nález ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 158/09 z 28. júla 2009).

16. V závere svojej argumentácie navrhovateľ uvádza, že v dôsledku prijatia napadnutého rozhodnutia bolo neoprávnene zasiahnuté do jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“).

17. Vzhľadom na uvedené skutočnosti navrhovateľ žiada, aby ústavný súd podľa § 239 ods. 2 zákona o ústavnom súde nálezom zrušil napadnuté rozhodnutie a vec vrátil na ďalšie konanie zastupiteľstvu a zaviazal zastupiteľstvo k náhrade trov konania.

### III.

#### Vyjadrenie zastupiteľstva

18. Po prijatí návrhu na ďalšie konanie ústavný súd vyzval zastupiteľstvo na vyjadrenie sa k návrhu a na predloženie administratívneho spisu.

19. Zastupiteľstvo sa k návrhu vyjadrilo podaním z 21. mája 2020 označeným ako „Odpoveď k ústavnej sťažnosti a k č.k. IV. ÚS 182/2020-16“ (ďalej len „vyjadrenie“), ktoré bolo ústavnému súdu doručené 25. mája 2020, a súčasne predložilo aj súvisiaci administratívny spis.

20. Zastupiteľstvo vo svojom vyjadrení uvádza, že tvrdenie navrhovateľa, že oznámenie, ktoré doručil komisii, obsahovalo všetky zákonné náležitosti, sa nezakladá na pravde, pričom zastupiteľstvo poukazuje na to, že v liste z 9. decembra 2019 to netvrdil ani navrhovateľ, ale práve naopak, obsahom listu zaslaného navrhovateľom zastupiteľstvu bolo doplnenie chýbajúcich údajov.

21. Pokiaľ ide o otázku posúdenia lehoty, v ktorej bolo možné vydať napadnuté rozhodnutie, zastupiteľstvo argumentuje tým, že žiadny právny predpis neustanovuje, že konanie vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov sa musí skončiť v čase, v ktorom sa dotknutá osoba považuje za verejného funkcionára. V tejto súvislosti zastupiteľstvo poukazuje aj na rozhodovaciu prax ústavného súdu (I. ÚS 140/08).

22. Zastupiteľstvo považuje námietku navrhovateľa, že poslanci zastupiteľstva neboli oboznámení s obsahom oznámenia, za nedôvodnú, poukazujúc na to, že zo samotného návrhu vyplýva, že zastupiteľstvo postupovalo v konaní o podnete plne v súlade s čl. 9 ods. 4 ústavného zákona, a vo svojom vyjadrení uvádza:

*„OZ pritom nič nebránilo doplniť dokazovanie aj oboznámením sa s Oznámením, ak by to považovalo za potrebné. To, že sa OZ neoboznámilo s Oznámením preto nezakladá porušenie Ústavného zákona a teda ani vadu konania vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov.“*

23. Pokiaľ ide o navrhovateľom tvrdenú vadu skutkovej vety napadnutého rozhodnutia, zastupiteľstvo uvádza, že navrhovateľ „... účelovo cituje iba jej prvú časť (ktorá pritom jednoznačne popisuje skutok, ktorého sa Navrhovateľ dopustil). V ďalšej časti sú následne zákonne jasne uvedené právne dôvody, teda, ktoré ustanovenia Ústavného zákona boli porušené.“. Podľa názoru zastupiteľstva tak „... rozhodnutie jednoznačne a presne špecifikuje, v čom je konanie alebo opomenutie Navrhovateľa v rozpore s Ústavným zákonom...“. K rozhodovacej praxi ústavného súdu, na ktorú navrhovateľ pri námietke týkajúcej sa skutkovej vety poukazuje, zastupiteľstvo uvádza, že táto nie je na navrhovateľom tvrdené nedostatky výrokovej časti rozhodnutia aplikovateľná, pretože nález ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 356/2008 sa netýka požiadaviek kladených na výrokovú časť rozhodnutia, ale na odôvodnenie rozhodnutia. A pokiaľ ide o vec vedenú na ústavnom súde pod sp. zn. III. ÚS 34/2016, tak v tomto prípade ústavný súd „... vytýkal príslušnému orgánu, že jeho rozhodnutie vôbec neobsahovalo popis skutku verejného funkcionára...“.

24. V ďalšej časti vyjadrenia zastupiteľstvo poukazuje na to, že navrhovateľ bol starostom od roku 2010 do roku 2018, a tak si musel svoje povinnosti plniť každý rok a musel si byť vedomý sankcií. Navyše komisia, hoci nemusela, zaslala navrhovateľovi dva listy, pričom druhý ignoroval. Podľa zastupiteľstva „[n]avrhovateľ ako verejný činiteľ bol známy svojším výkladom práva ako aj jeho možným nerešpektovaním....“, o čom majú svedčiť verejne medializované informácie, na ktoré odkazuje.

25. Zastupiteľstvo vo svojom vyjadrení argumentuje aj tým, že „List navrhovateľa adresovaný OZ zo dňa 9.12.2019 obsahuje všetky skutočnosti, ktoré v Oznámení neboli a ktoré komisia označila za neúplné. Vyjadrenia sa Navrhovateľa k podnetu (podľa čl. 9 ods 4.) je súčasťou preukazovania skutočností a dokazovania v konaní. Tým, že funkcionár vo svojom liste zo dňa 9.12.2019 v rámci konania doplnil všetky údaje, ktoré Komisia žiadala vysvetliť, sám uvedením týchto údajov poukázal, že tieto v konaní absentovali. V liste nepoukázal na to, že všetky údaje boli riadne uvedené v Oznámení zo dňa 26.2.2019. Svojím listom priznal, že údaje v Oznámení neboli, inak by ich opätovne neuvádzal. Podľa ústavného súdu, dôkazné bremeno spočíva na verejnom funkcionárovi.“.

26. Zastupiteľstvo poukazuje aj na to, že svojím uznesením č. 154 z roku 2019 vykonalo ďalšie dokazovanie, pričom uvádza, že „Komisia vo svojom podnete na OZ obecnému zastupiteľstvu konštatovala, že v oznámení nebola uvedená existencia záväzkov podľa čl. 7 ods. 4 písm. d) ústavného zákona. Riadnym zisťovaním stavu veci a dokazovaním zo strany OZ bolo zistené, že oproti podnetu Komisie, ktorá v návrhu na konanie uviedla aj neuvedenie údajov v Oznámení podľa čl. 7 ods. 4 písm. d), Navrhovateľ, podľa jeho vyjadrenia (list navrhovateľa zo 9.12.2019), uviedol, že žiadne záväzky nemal. Toto obecnému zastupiteľstvu komisiou oznámené možné nedodržanie zákona ohľadne neuvedenia existencie záväzkov sa po dokazovaní v rozhodnutí OZ nenachádza – bod d) bo vylúčený. Aj týmto možno poukázať, že OZ si plnilo úlohu podľa zákona.“, čím preukazuje, že sa listom navrhovateľa, v ktorom uviedol, že záväzky v predmetnom čase nemal, zastupiteľstvo riadne zapodievalo a túto informáciu zohľadnilo tým, že bod d) vypustilo.

27. Zastupiteľstvo poukazuje aj na čl. 9 ods. 10 písm. b) ústavného zákona, podľa ktorého „... stačí na pokutu iba jeden neúplný údaj...“. V závere svojho vyjadrenia tiež uvádza aj to, že v napadnutom rozhodnutí sú vymenované aj dôvody, v čom bolo oznámenie navrhovateľa vadné, a tieto dôvody aj vo vyjadrení rekapituluje.

28. Následne bol 27. mája 2020 ústavnému súdu doručený list z 21. mája 2020 označený ako „Vyjadrenie OZ k uzneseniu Ústavného súdu č. k. IV. ÚS 182/2020-16.“. Označený list podpísali štyria poslanci zastupiteľstva a uvádzajú v ňom, že „[d]olu podpísaní poslanci OZ Šintava sa touto cestou obraciame na vás so žiadosťou o výklad Ústavného zákona.“. V predmetom liste sa uvádza, že sa v priebehu konania zastupiteľstva na podnet komisie vyskytlo niekoľko nejasností, a keďže sa poslanci chcú v budúcnosti vyhnúť možnému nesprávnemu výkladu ústavného zákona, tak sformulovali viaceré právne otázky, pričom od ústavného súdu očakávajú, že im na ne poskytne primeranú odpoveď. Dňa 4. júna 2020 bola mailom ústavnému súdu doručená správa z adresy [REDAKOVANÉ], v ktorej poslanec zastupiteľstva [REDAKOVANÉ] uvádza, že do spisu zasiela list: „Informácia k zaslanému neschválenému vyjadreniu obecného zastupiteľstva k uzneseniu Ústavného súdu č. k. IV. ÚS 182/2020-16.“ Prílohou predmetnej správy je list bez podpisu datovaný k 4. júnu 2020, v ktorom odosielateľ listu informuje ústavný súd, že list podpísaný štyrmi



poslancami zastupiteľstva nie je dokumentom zastupiteľstva a nevyjadruje vôľu zastupiteľstva. Súčasne [REDAKOVANÉ] vo svojej správe uvádza, že písomná podoba listu bude zaslaná následne, k čomu aj došlo.

#### **IV.**

#### **Relevantná právna úprava**

29. Navrhovateľ bol povinný splniť svoje povinnosti, o ktoré ide v tomto prípade, do 30. apríla 2019. To znamená, že pre otázku posúdenia, či si splnil alebo nesplnil svoje povinnosti, je potrebné aplikovať právnu úpravu účinnú v danom čase, teda vyplývajúcu z ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení ústavného zákona č. 545/2005 Z. z.

30. Z čl. 12b ods. 2 ústavného zákona vyplýva, že konanie začaté pred 1. januárom 2020 sa dokončí podľa ústavného zákona účinného pred 1. januárom 2020, teda podľa rovnakej právnej úpravy, ako je uvedená v predošlom bode tohto rozhodnutia.

31. Podľa čl. 1 písm. c) ústavného zákona tento ústavný zákon ustanovuje zodpovednosť verejného funkcionára za nesplnenie alebo porušenie povinností a obmedzení ustanovených týmto ústavným zákonom vrátane sankcií, ktoré možno verejnému funkcionárovi za také nesplnenie alebo porušenie povinností alebo obmedzení uložiť.

32. Podľa čl. 2 ods. 1 písm. o) ústavného zákona je takýmto verejným funkcionárom aj starosta obce.

33. Podľa čl. 3 ods. 1 ústavného zákona je verejným funkcionárom na účely tohto ústavného zákona každý, kto vykonáva funkciu uvedenú v čl. 2 ods. 1. Na účely čl. 7 a 8 a na účely konania, ak sa porušili povinnosti podľa čl. 7 a 8, sa osoba, ktorá vykonávala verejnú funkciu, považuje za verejného funkcionára aj v období jedného roka odo dňa skončenia výkonu verejnej funkcie.

34. Podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona verejný funkcionár je povinný do 30 dní odo dňa, keď sa ujal výkonu verejnej funkcie, a počas jej výkonu vždy do 31. marca podať písomné oznámenie za predchádzajúci kalendárny rok, v ktorom uvedie,

a) či spĺňa podmienky nezlučiteľnosti výkonu funkcie verejného funkcionára s výkonom iných funkcií, zamestnaní alebo činností podľa čl. 5 ods. 1 a 2,

b) aké zamestnanie vykonáva v pracovnom pomere, obdobnom pracovnom vzťahu alebo štátnozamestnaneckom pomere a akú podnikateľskú činnosť vykonáva popri výkone funkcie verejného funkcionára,

c) aké má funkcie v štátnych orgánoch, v orgánoch územnej samosprávy, v orgánoch právnických osôb vykonávajúcich podnikateľskú činnosť a v orgánoch iných právnických osôb; taktiež uvedie, z ktorých uvádzaných funkcií má príjem, funkčné alebo iné požitky,

d) svoje príjmy dosiahnuté v uplynulom kalendárnom roku z výkonu funkcie verejného funkcionára a z výkonu iných funkcií, zamestnaní alebo činností, v ktorých vykonávaní verejný funkcionár pokračuje aj po ujatí sa výkonu funkcie verejného funkcionára,

e) svoje majetkové pomery a majetkové pomery manžela a neplnoletých detí, ktorí s ním žijú v domácnosti, vrátane osobných údajov v rozsahu titul, meno, priezvisko a adresa trvalého pobytu.

35. Podľa čl. 7 ods. 5 písm. a) prvej vety ústavného zákona oznámenie podľa odseku 1 podáva starosta obce komisii obecného zastupiteľstva.

36. Podľa čl. 9 ods. 1 písm. b) ústavného zákona konanie o návrhu vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov (ďalej len „konanie“) vykonáva obecné zastupiteľstvo, ak ide o verejného funkcionára uvedeného v čl. 2 ods. 1 písm. o), ktorým je starosta obce.

37. Podľa čl. 9 ods. 6 ústavného zákona ak sa v konaní preukázalo, že verejný funkcionár nesplnil alebo porušil povinnosť alebo obmedzenie ustanovené týmto ústavným zákonom alebo zákonom, alebo v oznámení podľa čl. 7 alebo čl. 8 uviedol neúplné alebo nepravdivé údaje, rozhodnutie obsahuje výrok, v ktorom sa uvedie, v čom je konanie alebo

opomenutie verejného funkcionára v rozpore s týmto ústavným zákonom alebo zákonom, odôvodnenie a poučenie o opravnom prostriedku. Rozhodnutie obsahuje aj povinnosť zaplatiť pokutu podľa odseku 10.

38. Podľa čl. 10 ods. 3 prvej vety ústavného zákona proti rozhodnutiu orgánu podľa čl. 9 ods. 1 písm. b) až d) môže dotknutý verejný funkcionár do 15 dní od doručenia rozhodnutia, ktorým bola vyslovená strata verejnej funkcie alebo ktorým bola uložená pokuta, podať návrh na preskúmanie rozhodnutia na Ústavný súd Slovenskej republiky. Podľa druhej vety toho istého ustanovenia má podanie návrhu odkladný účinok.

## V.

### **Posúdenie vecí ústavným súdom**

39. Zmyslom a účelom ústavného zákona je zabezpečiť právny mechanizmus ochrany verejného záujmu pri výkone verejných funkcií spočívajúci v zamedzení vzniku rozporu osobných záujmov verejných funkcionárov s uvedeným verejným záujmom v súvislosti s výkonom verejnej funkcie a predchádzať zneužívaniu verejnej funkcie, prípadne zneužívaniu postavenia s ňou spojeného na osobný prospech. Zmyslom konania vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov je preveriť plnenie ústavného zákona. Orgán verejnej moci, ktorý vo veci koná, vydáva rozhodnutie, ktoré musí spĺňať všetky kritériá vyžadované právnou úpravou.

40. V prípade námietky navrhovateľa, že zastupiteľstvo mohlo vydať napadnuté rozhodnutie len do jedného roka odo dňa skončenia výkonu verejnej funkcie, ústavný súd zastáva názor, že čl. 3 ústavného zákona je nevyhnuté vykladať tak, že ústavný zákon zakotvuje nevyvrátiteľnú domnienku týkajúcu sa statusu osoby, ktorej už síce zanikol výkon verejnej funkcie, ale pre účely povinností, ktoré jej vyplývajú z tohto ústavného zákona, sa považuje za verejného funkcionára aj v čase jedného roka odo dňa skončenia výkonu verejnej funkcie. Uvedené však nemožno vykladať spôsobom, že by sa konanie proti verejnému funkcionárovi aj muselo v tomto čase ukončiť, a preto námietku navrhovateľa

týkajúcu sa ohraničenia času na vydanie rozhodnutia zastupiteľstva považuje ústavný súd za nedôvodnú.

41. V prípade námietky spočívajúcej v poukaze na nedostatky skutkovej vety výrokovvej časti rozhodnutia ústavný súd poukazuje na svoje skoršie rozhodnutie týkajúce sa skutkovej vety ako náležitosti výroku rozhodnutia vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 360/2017 z 3. júla 2017), v ktorom ústavný súd prezentoval právny názor, podľa ktorého «esenciálnou náležitosťou výroku rozhodnutia vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov je skutková veta, t. j. opis a špecifikácia konkrétneho konania alebo opomenutia, ktorým sa mal verejný činiteľ dopustiť porušenia konkrétnych povinností upravených ústavným zákonom č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení neskorších predpisov (ďalej len „ústavný zákon“). Vo výroku rozhodnutia nepostačuje len uviesť výpočet ustanovení ústavného zákona, ku ktorých porušeniu malo dôjsť. Výrok rozhodnutia musí umožňovať jednoznačnú identifikáciu eventuálneho protiústavného skutku verejného činiteľa, pričom nesmie byť v rozpore s obsahom odôvodnenia rozhodnutia.». To značí, že skutková veta musí byť natoľko určitá, aby z nej bolo zrejmé, v čom spočíva neúplnosť informácií, ktoré uviedol navrhovateľ vo svojom oznámení. Zastupiteľstvo bolo preto povinné konkretizovať, ktoré informácie sú neúplné, a teda aj presne vymedziť, v čom spočíva nesplnenie povinností navrhovateľa.

41.1 Nie je úlohou ústavného súdu špekulovať o možných alternatívach konkretizácie skutkovej vety. Ako príklad však poukazuje na okolnosť, že v samotnom odôvodnení napadnutého rozhodnutia sa uvádza, že „[u]ž len v porovnaní príjmov z výkonu verejného funkcionára uvedených v liste zo dňa 9. 12. 2019 a poskytnutím príjmov [REDACTED] obecným úradom na zasadnutie obecného zastupiteľstva dňa 9. 3. 2020 je evidentný rozpor.“, čo by potom malo znamenať, že navrhovateľ nepodal len neúplné oznámenie, ale že oznámenie obsahuje aj nepravdivé informácie. Ďalej sa v odôvodnení uvádza, že počet nehnuteľností uvedených v oznámení sa nezhoduje s počtom nehnuteľností, ktoré sa uvádzajú v liste z 9. decembra 2019, čo tiež nesvedčí len o neúplnosti, ale aj o iných možných nedostatkoch oznámenia.

41.2 Obrana zastupiteľstva, že právna veta výrokovej časti rozhodnutia je dostatočná, je nepresvedčivá. Uvedenie v napadnutom rozhodnutí právnej vety zodpovedajúcej normatívnemu zneniu príslušného zákonného ustanovenia sankčnej povahy („za neúplné informácie, ktoré uviedol vo svojom oznámení“), ako aj číselné označenie tohto ustanovenia [„čím porušil čl. 7 ods. 1 písmeno d), e) a ods. 4 písm. a), b), c) ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov“] nemôže zhojiť vady skutkovej vety (faktického popisu deliktuálneho konania protiprávne konajúcej osoby, v tomto prípade uvedením, v čom konkrétne spočíva porušenie jeho povinností, teda ktoré relevantné údaje neuviedol vôbec alebo v čom sú tieto údaje neúplné, alebo v čom sú nepravdivé oproti skutočnému stavu). Ide o štandardné vymedzenie individualizovaného (vecne a osobne) skutku v ponímaní aplikácie právnych sankcií, za ktoré nesie sankciu uplatňujúci orgán zodpovednosť (okrem iného) vo vzťahu k prieskumu jeho rozhodnutia, v tomto prípade ústavným súdom.

41.3 Skutková veta napadnutého rozhodnutia nespĺňa požiadavky, ktoré ustanovuje čl. 9 ods. 6 ústavného zákona (rozhodnutie obsahuje výrok, v ktorom sa uvedie, v čom je konanie alebo opomenutie verejného funkcionára v rozpore s týmto ústavným zákonom alebo zákonom). V dôsledku uvedeného je výrok napadnutého rozhodnutia nepreskúmateľný v tom, akým konaním alebo opomenutím porušil navrhovateľ svoju povinnosť, ktorú ústavný zákon charakterizuje len abstraktne pre všetky prípady rovnakého druhu a neurčitého počtu („uviedol neúplné alebo nepravdivé údaje“). Konkretizácia takého konania je potom v zmysle dotknutého ustanovenia (citovaného v bode 37 v celom znení) obsahom výroku rozhodnutia, ktorým sa zároveň ukladá za porušenie dotknutej povinnosti sankcia.

42. V súvislosti s námietkou navrhovateľa, že rozhodnutie zastupiteľstva nie je riadne odôvodnené, treba uviesť, že ústavnú a zákonnú konformnosť odôvodnenia, a teda aj jeho kvalitu a presvedčivosť, je možné v plnej miere posudzovať len v prípade perfektnej výrokovej časti rozhodnutia. A naopak, pri zmätočnej (prakticky neexistujúcej) skutkovej vete je posudzovanie odôvodnenia neaktuálne (absentuje skutok ako predmet odôvodnenia, teda záverov o jeho vykonaní – spáchaní konkrétnou osobou v konkrétnej podobe).

43. K námietke navrhovateľa, že sa zastupiteľstvo neoboznámilo s jeho oznámením, ústavný súd uvádza, že toto tvrdenie navrhovateľa treba posúdiť ako nesporné, pretože samotné zastupiteľstvo na s. 3 svojho vyjadrenia uvádza, že „[t]o, že sa OZ neoboznámilo s Oznámením preto nezakladá porušenie Ústavného zákona...“. Uvedený argument v zásade platí, pokiaľ zastupiteľstvo rozhodlo bez toho, aby sa poslanci, ktorí ho tvoria, vôbec oboznámili s oznámením, a potom je otázne, ako môžu títo poslanci vedieť, že v oznámení sú neúplné informácie. Zároveň potom platí, že bez ohľadu na okolnosť oboznámenia sa s oznámením nesie zastupiteľstvo za svoje rozhodnutie zodpovednosť, ktorej súčasťou je aj toto konanie a rozhodnutie ústavného súdu.

44. Argumentácia zastupiteľstva spočívajúca v tom, že navrhovateľ sa vlastne priznal tým, že dodatočne v rámci konania doplnil údaje, je už v rámci podstaty tohto rozhodnutia vysvetlenej v predchádzajúcich bodoch irelevantná. Nad rámec toho je nepresvedčivá. Komisia listom z 13. júna 2019 vyzvala navrhovateľa na zaslanie podkladov, navrhovateľ komisii listom z 8. júla 2019 oznámil, že požiadavky komisie považuje za také, ktoré idú nad rámec platnej právnej úpravy. Následne komisia navrhovateľa vyzvala opätovne listom z 2. septembra 2019, ktorý navrhovateľ neprevzal. Keď navrhovateľ zaslal komisii, ktorá už 7. novembra 2019 schválila podnet na konanie proti navrhovateľovi, list z 9. decembra 2019 označený ako „Odpoveď na uznesenie Obecného zastupiteľstva v Šintave“, uvedený list považovalo zastupiteľstvo podľa svojho vyjadrenia ústavnému súdu vlastne za „priznanie“.

45. V súlade s takto prezentovaným posúdením veci ústavný súd opätovne uvádza, že z výrokovej časti rozhodnutia zastupiteľstva musí byť zrejmé, aké konkrétne konanie alebo konkrétne opomenutie verejného funkcionára je v rozpore s ústavným zákonom.

46. Odôvodnenie musí potom dať dostatočnú odpoveď na otázku, na základe ktorých podkladov a z nich vyplývajúcich záverov orgán verejnej moci rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti rozhodnutia. Odôvodnenie sa týka aj právneho posúdenia dotknutého skutku ako deliktu a sankcie uloženej podľa ústavného zákona.

47. V rozhodnutí zastupiteľstva je potrebné aj označiť právny predpis a jeho konkrétne ustanovenia, podľa ktorých sa koná a rozhoduje, zohľadniac časovo aktuálne znenie ústavného zákona.

## **VI.**

### **Trovy konania**

48. Ústavný súd napokon rozhodol podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde aj o úhrade trov konania navrhovateľa, ktoré mu vznikli v súvislosti s jeho právnym zastupovaním advokátskou kanceláriou AG LEGAL s. r. o. v konaní pred ústavným súdom (bod 2 výroku tohto nálezu). Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti nahradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania.

49. Vychádzajúc z petitu návrhu, ústavný súd priznal navrhovateľovi úhradu trov konania v sume 450,28 € v súlade s vyhláškou Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a to odmenu za 2 úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia vrátane prvej porady s klientom, návrh ústavnému súdu) vykonané v roku 2020 podľa § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky. Ústavný súd vychádzal zo základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby za rok 2020 v sume 177 € (1/6 výpočtového základu podľa § 11 ods. 3 vyhlášky) a paušálnej náhrady niektorých hotových výdavkov (režijný paušál) za každý úkon právnej služby v sume 10,62 € (1/100 výpočtového základu podľa § 16 ods. 3 vyhlášky), teda za dva úkony právnej služby sumu 354 €, čo spolu s režijným paušálom dvakrát v sume 10,62 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje sumu 375,24 €. Keďže advokát navrhovateľa je platiteľom dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“), čo bolo ústavnému súdu preukázané osvedčením o registrácii platiteľa DPH a overené v príslušnom zozname daňových subjektov registrovaných pre DPH, uvedená suma bola zvýšená o DPH vo výške 20 %

podľa § 18 ods. 3 vyhlášky a podľa zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov. Ústavný súd teda celkovo priznal úhradu trov vo výške 450,28 € (bod 2 výrokovej časti tohto nálezu)

50. Priznanú náhradu trov konania je obec Šintava povinná vyplatiť na účet právneho zástupcu navrhovateľa v lehote uvedenej v bode 2 výrokovej časti tohto nálezu.

## **VII.**

### **Záver**

51. Podľa § 239 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde ústavný súd nálezom zruší rozhodnutie príslušného orgánu verejnej moci a vec mu vráti na ďalšie konanie, ak zistí, že rozhodnutie nie je v súlade s ústavou alebo príslušnými právnymi predpismi vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov. Podľa § 239 ods. 2 písm. b) zákona o ústavnom súde je dôvodom na zrušenie rozhodnutia aj jeho nepreskúmateľnosť. Ústavný súd zistil, že napadnuté rozhodnutie je v rozpore s ústavným zákonom, a to primárne s čl. 9 ods. 6 ústavného zákona, keďže skutková veta výroku napadnutého rozhodnutia je nepreskúmateľná, a preto napadnuté rozhodnutie bez možnosti skúmania ďalších nadväzujúcich okolností zrušil a vec vrátil príslušnému orgánu verejnej moci na ďalšie konanie (bod 1 výroku tohto nálezu). Zároveň rozhodol o trovách konania (bod 2 výroku tohto nálezu).

52. Podľa § 239 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd zruší rozhodnutie príslušného orgánu verejnej moci a vec mu vráti na ďalšie konanie, je tento orgán verejnej moci viazaný právnym názorom ústavného súdu.



53. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. júna 2020

Miroslav DURÍŠ  
predseda senátu